

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-321/17-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članice vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Veleučilišta N. T. u G., G., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/427, urbroj: 401-01/03-17-08 od 16. listopada 2017., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 21. ožujka 2018.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se točka 3. izreke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/427, urbroj: 401-01/03-17-08 od 16. listopada 2017. godine.

II. U ostalom dijelu tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja, KLASA: 008-01/16-01/09, URBROJ: 2125/61-02-17-11 od 4. travnja 2011., kojim je odbio zahtjev za pristup informacijama I. Š. kojeg zastupa opunomoćenica A. Š., odvjetnica iz Z., te djelomično odobreno pravo na pristup zatraženim informacijama na način da se dostave preslike zapisnika s 3. Sjednice Upravnog vijeća Veleučilišta N. T. u G. (dalje u tekstu: Upravnog vijeća), od 1. travnja 2016., zapisnika s 4. sjednice Upravnog vijeća od 20. svibnja 2016. i zapisnika s 5. sjednice Upravnog vijeća od 9. lipnja 2016., te preslike poziva upućenih elektroničkom poštom na 4. Sjednicu Upravnog vijeća od 18. svibnja 2016. kao i na 5. sjednicu Upravnog vijeća od 7. i 8. lipnja 2016., na način da se ostavi ime i prezime osobe kojoj je poziv upućen i prekrije domena privatne adrese elektroničke pošte.

U odnosu na dio zahtjeva za pristup informacijama i to poziv na 3. sjednicu Upravnog vijeća te pozive kojim su članovi pozivani na sjednice upravnog vijeća kao i dokaz o primitku predmetnih poziva od strane članova upravnog vijeća, ako se radi o pozivima upućenim putem e-pošte ispis poziva upućenih e-poštom kao i dokaz o registraciji poruke e-pošte na poslužitelju adresata te zapisnike sa svih sjednica upravnog vijeća održanih u razdoblju od 9. lipnja 2016. do 4. travnja 2017. Godine, predmet je vraćen tužitelju na ponovni postupak (točka 4. izreke).

Rješenjem je (točka 3. izreke) naloženo Veleučilištu N. T. u G. da u roku od osam dana od dana primitka rješenja postupi sukladno točki II. izreke rješenja kojim je djelomično odobreno pravo

na pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi navodi da je zainteresirana osoba I. Š. dana 8. rujna 2016. zatražio od tužitelja kao tijela javne vlasti informacije i to pozive kojim su članovi upravnog vijeća pozivani na sjednice Upravnog vijeća kao i dokaz o primitku tih poziva od strane članova upravnog vijeća u razdoblju od 25. ožujka 2016. do dana odlučivanja o zahtjevu, a ako se radi o pozivima upućenim putem e-pošte zatražen je ispis poziva upućenih e-poštom iz kojih je vidljiv datum i sat upućivanja poziva, kao i dokaz o registraciji poruke e-pošte (poziva) na poslužitelju adresata Veleučilišta, te zapisnike sa svih sjednica Upravnog vijeća Veleučilišta održanih u razdoblju od 18. travnja 2016. do dana odlučivanja o zahtjevu, u preslici, kao i uvid u izvornike zapisnika. Tužitelj je dopisom od 7. listopada 2016., zatražio od žalitelja da dopuni zahtjev na način da navede do kojeg datuma traži dostavu podataka, a zainteresirana osoba je protiv dopisa tužitelja uložila žalbu zbog nepružanja informacije temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama. Nakon toga tuženik je naložio tužitelju da u roku 8 dana riješi zahtjev za pristup informacijama, a tužitelj je rješenjem od 4. travnja 2017. odbio zahtjev za pristup traženim informacijama. Smatra da je sporna činjenica je li zainteresirana osoba zatražila od tužitelja ne samo zapisnike sa održanih sjednica Upravnog vijeća do trenutka podnošenja zahtjeva nego i unaprijed, zapisnike sa budućih sjednica do dana odlučivanja o zahtjevu i to ne samo u preslici nego i uvid u izvornik zapisnika, dakle, zatražio nešto što u trenutku upućivanja zahtjeva niti ne postoji kao informacija u smislu članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15., dalje u tekstu: ZPPI). Spornim smatra i zahtjev za dostavu poziva kojim su članovi Upravnog vijeća pozivani na sjednice Upravnog vijeća Veleučilišta kao i dokaz o primitku tih poziva od strane članova upravnih vijeća, u razdoblju od 25. ožujka 2016., do dana odlučivanja o zahtjevu, te ispis poziva i dokaz o registraciji na poslužitelju. Opetovano je unaprijed tražio buduće informacije, koje ne postoje u trenutku kada su informacije zatražene. Tužitelj smatra da se radi o tehničkom postupku koji prethodi izvedbi podatka koji se smatra informacijom u obliku zapisnika sa sjednice Upravnog vijeća, a ne informacijom samo po sebi u smislu članka 5. točke 3. ZPPI. Poziv je upućen i putem e-pošte, a posebno dokazi o primitku nisu informacije koje su pohranjuju u pismohrane tužitelja kao javne ustanove niti postoji obveza njihovog čuvanja u pismohrani, te kao takvi mogu eventualno biti predmetom upravnog ili inspekcijanskog nadzora, ali ne mogu biti informacije koje se mogu zahtijevati. Smatra da je zainteresirana osoba tražila veći broj informacija od onih koje je tužitelj kao javna ustanova ima u pismohrani, pokušao dovesti se u položaj koji pripada isključivo nadzornim tijelima, te posjedovati veći broj informacija od onih u pismohranu ustanove. Navodi i to da je zainteresirana osoba do sada u više navrata zahtijevala pristup informacijama u odnosu na iznose koji su mu isplaćeni na ime naknade za prijevoz od početka zaposlenja pa do 1. listopada 2014., po mjesecima, kao i datume isplate iznosa naknada za prijevoz, te sve predstavke/pritužbe studenata upućene na rad zainteresirane osobe kao višeg predavača pri Veleučilištu, podnesene tijekom 2016. godine, kako one upućene anonimno tako i potpisane, te sve podneske studenata kojima se požuruje rad Veleučilišta, kao i preslike urudžbenog zapisnika odnosno dijelova istog zapisnika u kojima su registrirane predstavke i pritužbe, zatim sve akte koje je Veleučilište uputilo nastavnici gđi. M. B. V. u postupku ponavljanja ispita pred nastavničkim povjerenstvom iz Kolegija etika i društvena odgovornost za dvoje određenih studenata, koji ispit je održan 16. veljače 2015., i to osobito akte koji su u slučaju i u vezi s ponavljanjem navedenih ispita pred nastavničkim povjerenstvom, kao i informaciju o postupcima koje je Veleučilište kao posljedicu rezultata ponovljenih ispita pred nastavničkim povjerenstvom pokrenulo naspram gđe. B. V., kao i sve eventualno donesene akte Veleučilišta u postupcima navedenim u svezi tog zahtjeva. Stoga smatra da aktivnosti zainteresirane osobe vezane uz zahtjeve za pristup informacijama nisu isključivo usmjerene na ostvarenje zakonskih prava nego prvenstveno na opterećivanje ustanove djelatnostima koje ograničavaju postizanje temeljne svrhe i cilja, te ograničavaju obavljanje primarnih djelatnosti

Veľučilišta, radi kojih je i osnovano. U uvjetima kontinuiranih i učestalih zahtjeva, koje ne sadrži čak niti pismohrana, pa čak i budućih informacija, djelovanje tužitelja bi nesporno bilo bitno opterećeno i otežano što potencijalno za posljedicu može imati nanošenje štete tužitelju. Takvo djelovanje dovodi u pitanje smisao i svrhu instituta prava na pristup informacijama odnosno protivno je smislu postojanja instituta i predstavlja zlouporabu prava, što je tuženik u postupku propustio uzeti u obzir.

Smatra da su subjektivna prava ograničena i interesima drugih nositelja subjektivnih prava i općim interesima. U predmetnom slučaju su to interesi tužitelja kao javne ustanove koja primarno ima prava i obavlja temeljne djelatnosti u javnom interesu. To se posebno odnosi na konkretnu učestalost zahtjeva za pristup informacijama koje se ne odnose na informacije koje se čuvaju u pismohrani i zahtjev o budućim informacijama. Smatra da je tuženik propustio primijeniti odredbu članka 15. stavka 2. točku 7. ZPPI-a kojom je propisano da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji u ostalim slučajevima utvrđenim zakonom, a u vezi s člankom 6. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15., dalje u tekstu: ZOO), koji propisuje jedno od temeljnih načela, zabranu zlouporabe prava, odredbe kojeg zakona se prema članku 14. stavku 3. primjenjuju na druge pravne poslove što je zahtjev za ostvarenje prava na pristup informacijama. Tuženik je propustio utvrditi da u predmetnom slučaju postoji zaštićeni interes tužitelja sukladno odredbi članka 16. stavka 2. ZPPI-a, koji je zlouporabom prava tužitelja i rješenjem tuženika ozbiljno povrijeđen, te da prevladava potreba zaštite prava na ograničenje kao i da zlouporaba prava na pristup informacijama nije i ne može predstavljati javni interes.

Predlaže stoga ovom Sudu da poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da ostaje kod navoda iz pobijanog rješenja te smatra da je člankom 5. stavkom 1. točkom 3. ZPPI-a propisano što je informacija, slijedom koje definicije pristup informaciji u smislu ZPPI-a pretpostavlja pristup već gotovoj i postojećoj informaciji odnosno informaciji koja postoji u materijaliziranom obliku, a koju tijelo javne vlasti posjeduje ili ne posjeduje, odnosno ima ili nema saznanja o njoj. Navodi odredbu članka 20. stavak 1. ZPPI-a koja propisuje rok od 15 dana od dana podnošenja urednog zahtjeva u kojem tijelo javne vlasti treba odlučiti o zahtjevu za pristup informacijama, a u članku 22. je propisano u kojem slučajevima se rokovi za ostvarivanje prava na pristup informacijama mogu produljiti za 15 dana, računajući od dana kada je tijelo javne vlasti trebalo odlučiti o zahtjevu za pristup informaciji. Tužitelj je o zahtjevu podnesenom 8. rujna 2016., odlučio rješenjem od 4. travnja 2017., daleko izvan rokova koji su propisani ZPPI-om, a u zahtjevu je zatražen pristup informacijama u razdoblju od 25. ožujka 2016. do dana odlučivanja o zahtjevu kao i zapisnike sa svih sjednica Upravnih vijeća održanih u razdoblju od 18. travnja 2016. do dana odlučivanja o zahtjevu. Stoga je zatražen pristup informacijama koje tijelo javne vlasti posjeduje do dana odlučivanja o njegovom zahtjevu, a ne kako neosnovano tužitelj navodi da traži unaprijed buduće informacije koje nisu postojale u trenutku kada su zahtijevane. Neosnovanim smatra navod tužitelja da pozivi na sjednice Upravnog vijeća upućeni putem e-pošte, a posebno dokazi o primitku tih poziva ne mogu biti informacije koje se mogu zahtijevati, zato što se ne pohranjuju u pismohrani tužitelja niti postoji obveza njihovog čuvanja u pismohrani. Radi se o dokumentu (pozivu) u elektroničkom obliku, poslanom putem elektroničke pošte koje je tijelo javne vlasti izradilo samo, a u vezi je s organizacijom i radom tijela javne vlasti. Dokaz o primitku poziva tijelo javne vlasti posjeduje ako je prilikom slanja poziva elektroničkom poštom zatražilo potvrdu o isporuci poziva, pa se stoga radi o informaciji prema odredbama ZPPI-a, a na tijelu je javne vlasti utvrditi posjeduje li ili ne posjeduje tražene informacije. Neosnovan je navod tužitelja da je tuženik u postupku propustio primijeniti odredbu članka 15. stavak 2. točke 7. ZPPI-a u vezi s člankom 6. ZOO-a, na koju odredbu se u obrazloženju rješenja tužitelj poziva. Službenik za informiranje u obrazloženju rješenja navodi kako mu dokumentacija nije od strane čelnika dostavljena, te da je za pretpostaviti da je test razmjernosti

učinjen od strane samog čelnika ustanove, radi čega prevladava pravo na ograničenje odnosno zaštićeni interes Veleučilišta. Tužitelj je osporenim rješenjem odbio zahtjev pozivajući se na odredbe ZPPI-a kojima je propisano da će tijelo javne vlasti odbiti zahtjev ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu. Stoga u prvostupanjskom postupku tužitelj nije utvrdio da se radi o zlouporabi prava na pristup informacijama, niti je taj razlog za ograničenje potkrijepio odgovarajućim dokazima. U postupku povodom žalbe nisu pronađeni razlozi zbog kojeg bi za tražene informacije postojala ograničenja iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a. Posebno ukazuje kako je člankom 10. stavkom 1. točkom 12. ZPPI-a propisano kako su tijela javne vlasti obvezna na internetskim stranicama na lako pretraživ način i u čitljivom obliku objavljivati zaključke sa službenih sjednica tijela javne vlasti i službene dokumente usvojene na tim sjednicama, te informacije o radu formalnih javnih tijela iz njihove nadležnosti na kojima se odlučuje o pravima i interesima korisnika. Navodi i odredbu članka 25. stavka 4. ZPPI-a koja propisuje da su tijela javne vlasti dužna Povjereniku u postupku po žalbi protiv rješenja o ograničenju informacija iz članka 15. stavka 2 i 3. ZPPI-a omogućiti uvid u informacije koje su predmet postupka. Tužitelj nije postupio prema navedenoj odredbi i nije dostavio sve tražene informacije iako je ograničio pristup informacijama, zbog čega proizlazi da raspolaže traženim informacijama, pa je točkom 4. osporenog rješenja za informiranje u dijelu zahtjeva predmet dostavljen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Posebno napominje da tužitelj nije tuženiku dostavio prvostupanjski spis predmeta, te predlaže ovom Sudu da isti zatraži od tužitelja.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi da se tužitelj u tužbi poziva na ZOO iako je postupak reguliran ZPPI-om prema svojoj pravnoj naravi upravni postupak, a sudska zaštita se pruža u upravnom sporu, pa stoga smatra da nema mjesta primjeni ZOO-a, jer je odnos između korisnika prava i tijela javne vlasti klasičan upravnopravni odnos. U tom odnosu oni su sudionici upravnog postupka te upravnopravnog odnosa pa se ne može smatrati da postoje strane u tom poslu niti sam pravni posao. Niti jedan relevantan propis u konkretnom slučaju ne upućuje na primjenu ZOO-a, jer ne postoji pravna osnova za njegovu primjenu kako to pogrešno shvaća tužitelj. Pogrešno smatra tužitelj da je zatražio „buduće informacije“ već je inicijalno postavio vrlo jasno odrediv zahtjev u vremenskom aspektu pri čemu je početak razdoblja bio određen datumom a kraj danom odlučivanja o zahtjevu. Primjenom elementarne logike lako je zaključiti da je zahtjev odrediv u vremenskom aspektu, te je danom odlučivanja o zahtjevu koji predstavlja završetak razdoblja, tužitelju poznato je li održana sjednica upravnog vijeća u tom razdoblju pri čemu je naglasak na sintagmi „održana sjednica“ što znači da se tada radi o postojećoj informaciji. U odnosu na to što je tražio uvid u izvornike smatra dostatnim uputiti na članak 17. ZPPI-a koji predviđa da se informacije daju korisniku, među ostalim i uvidom u dokumente i izradom preslika dokumenata koji sadrže tražene informacije, pa da se uvidi kako je promašen navod tužitelja u odnosu na postupovno oblikovanje inicijalnog zahtjeva. Tužitelj pogrešno smatra da se tražene informacije ne nalaze u pismohrani jer se promet e-pošte i ne registrira u pismohrani, pa smatra dostatnim podsjetiti da tužitelj posjeduje internetsku domenu preko koje komunicira e-poštom te je sasvim sigurno u pripremi rada svojih tijela ovdje Upravnog vijeća, koristio te komunikacijske kanale. Dopušta mogućnost da su pozivi bili oglasani putem klasične pošte pa je zato u zahtjevu zatražio informacije komunicirane prema članovima Upravnog vijeća kako na klasičan način tako i putem poruka e-pošte. Tvrditi da se radi o informacijama koje ne postoje u pismohrani odnosno da ne postoje podaci o korištenju e-pošte graniči s pravnim apsurdom jer se može postaviti pitanje je li tužitelj uopće slao pozive članovima svog tijela i kako uopće pripremaju sjednice tog tijela, a što su pravne obveze tužitelja. Smatra da informacije o pozivima članovima Upravnog vijeća sasvim sigurno postoje bilo u pismohrani bilo kao registrirani podatak na serveru (poslužitelju) koji koristi tužitelj, pa se radi o informacijama u smislu članka 5. alineja 3. ZPPI-a jer je tamo navedena definicija potpuno i bez ostatka primjenjiva na tražene informacije bez obzira na način prikazivanja podataka u pitanju. U

tom smislu je tvrdnja tužitelja bespredmetna i potpuno neprimjenjiva jer je izravno suprotna zakonskom određenju pojma informacije. Naznačuje da su pozivi pravni akti koji polučuju pravne posljedice pa njihovo slanje i dostava je pravno regulirana, a u informacijskom smislu ponovno upućuje na definiciju informacije prema kojoj se mora raditi o podatku koje je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastalo je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti. Smatra da tužitelj nije u stanju navesti razlog koji bi opravdao onemogućavanje pristupa zapisnicima upravnog vijeća, pa je logično da bi morao dostaviti te zapisnike, jer priznaje njihovo postojanje, te istodobno ne osporava pravo na pristup zapisnicima. U odnosu na tvrdnje o navodnoj zloupotrebi prava na pristup informacijama smatra da tužitelj koristi potpuno promašenu pravnu osnovu, ZOO, o čemu je već rečeno, te posebno ističe da je tužitelj u upravnom postupku odbio postavljeni zahtjev bez da je proveo test razmjernosti javnog interesa, a pritom se nadležni službenik pozvao na okolnost da mu nije dostupna potrebna dokumentacija koja sadrži tražene informacije. Tužitelj je odbio zahtjev iako izričito priznaje da nije proveo zakoniti postupak, jer nije raspolagao potrebnim informacijama koje su osnova provođenja testa. Stoga smatra da je potpuno neprihvatljiva i činjenično netočna tvrdnja da Povjerenik za informiranje nije proveo test razmjernosti jer je u osporenom rješenju jasno istaknuto kako je test razmjernosti javnog interesa proveden, a na temelju kojih činjenica i dokaza te s kojim rezultatom je vidljivo iz stranice 4. do 6. rješenja. Uz to navodi da potpuno neosnovano tužitelj smatra da bi podnošenjem tri zahtjeva za pristupom informacijama u razdoblju od 18 mjeseci zloupotrebijavao svoje pravo pristupa informacijama, koje pravo koristi u skladu s ustavnim i zakonskim statusom te u skladu s načelom međusobnog poštivanja i suradnje, što se zasigurno ne bi moglo tvrditi za tužitelja. Pri tome polazi od načela javnosti slobodnog pristupa informacijama, što je vrijednost koju nije moguće pronaći u postupanju tužitelja u ovom postupku. Korištenje ustavnih i zakonskih prava očito tužitelj smatra zloupotrebom iako je sam zakonodavac predvidio veću frekvenciju korištenja ovog prava čim je u ZPPI-u predvidio da svako tijelo javne vlasti mora odrediti posebnog službenika za informiranje kojeg je osnovna nadležnost rješavanje zahtjeva korisnika. Takav neprihvatljiv stav tužitelj nije iskazao pri donošenju prvostupanjskog rješenja što jasno ukazuje na namjeru odugovlačenja obveze izvršenja konačnog izvršnog rješenja.

Predlaže stoga ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Odgovor tuženika na tužbu kao i odgovor zainteresirane osobe na tužbu dostavljen je tužitelju sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Prema odredbi članka 6. ZPPI-a informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona.

Prema odredbi članka 15. stavka 2. ZPPI-a tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama, ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno Zakonu (točka 2.) i ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (točka 4.).

Rješenjem tuženika odbijen je zahtjev za dostavom informacija koje je zainteresirana osoba zatražila pozivom na odredbu članka 15. stavak 2. točka 2. ZPPI-a uz obrazloženje da dokumentacija koja je trebala biti predmetom testa razmjernosti javnog interesa nije dostupna za provođenje testa službeniku za informiranje, jer nije od strane čelnika dostavljena radi provođenja testa razmjernosti javnog interesa, pa je službenik za informiranje pretpostavio da je test razmjernosti učinjen od strane samog čelnika ustanove te da je prevladala potrebe zaštite prava na ograničenje odnosno zaštićeni interes Veleučilišta sukladno članku 29. Poslovnika o radu upravnog vijeća Veleučilišta prema kojem se javnost rada mora isključiti u cjelini ili djelomice u slučajevima točke dnevnog reda sjednice, kada se radi o podacima koji su sukladno zakonu određeni kao poslovna tajna, kada je to određeno zakonom ili podacima koji se smatraju poslovnom tajnom.

Imajući na umu o kojim informacijama se u konkretnom slučaju radi, osnovano je prema ocjeni ovog Suda povodom žalbe zainteresirane osobe tuženik osporenim rješenjem poništio rješenje tužitelja i djelomično odobrio pravo na pristup zatraženim informacijama. Pri tome je dalo pravilnu uputu da tijelo javne vlasti (tužitelj) u ponovnom postupku treba utvrditi posjeduje li informacije koje zainteresirana osoba traži, obzirom na obrazloženje odluke prema kojoj službenik za informiranje nije proveo test razmjernosti javnog interesa, jer mu informacije nisu dostavljene od strane čelnika tijela.

Stoga neosnovano tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika pozivajući se na odredbu članka 15. stavak 2. točke 7. ZPPI-a, koja kao razlog ograničenja pristupa informaciji propisuje ostale slučajeve propisane zakonom, misleći pri tome na odredbu članka 6. ZOO-a, a smatrajući da se radi o zabranjenoj zlouporabi prava na pristup informacijama.

U odnosu na pitanje pristupa informaciji koja se ne pohranjuje u pismohrani, pri čemu se misli na pozive upućene putem e-pošte, potrebno je navesti da taj prigovor tužitelj iznosi tek u tužbi, kao razlog za uskratu informacije, a koji prigovor ovaj Sud ne može prihvatiti. Činjenica da se radi o komunikaciji u elektroničkom obliku ne utječe na pravo pristupa informaciji, imajući na umu definiciju informacije prema kojoj je to svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis) pa je neodlučno da li takav podatak tijelo javne vlasti pohranjuje u pismohrani, već to da li se radi o podatku koji posjeduje tijelo javne vlasti i onda kada je prikazan kao elektronički zapis, a kao takav i dostupan u pisanom obliku (ispis).

Prema ocjeni ovog Suda, u konkretnom slučaju se ne može zaključiti da bi se radilo o zlouporabi prava na pristup informacijama, jer okolnosti slučaja na to ne upućuju.

Međutim, odredbom članka 26. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da tužba ima odgodni učinak, ako je rješenjem omogućen pristup informaciji pa je točka 3. izreke rješenja tuženika valjalo poništiti budući je ista u suprotnosti s naprijed navedenom odredbom Zakona. Naime, odredbu članka 25. stavka 7. Zakona, prema kojoj je tuženik dužan odrediti primjereni rok za davanje informacije, treba tumačiti povezano s odredbom članka 26. stavka 1. Zakona, tako da rok za davanje informacije ne može početi teći prije pravomoćnosti rješenja tuženika. Stoga je izreka rješenja kojim je tuženik naredio tužitelju davanje informacije u roku od 8 dana od primitka rješenja nezakonita.

Iz iznesenih razloga, odlučeno je kao u izreci ove presude temeljem članka 57. stavka 1. i 58. stavka 1. ZUS-a.

U Zagrebu 21. ožujka 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.